

Arrest

nr. 269 233 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS loco advocaat K. VERHAEGEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2020. Op 10 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 19 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger, geboren op X 2006 in het X dorp van het Tala wa Barfak district van de provincie Baghlan. Je woonde hier samen met je ouders, drie broers en drie zussen. In Afghanistan werd je door de Taliban meegenomen en verplicht om een training te volgen. Toen je na vijf maand naar huis mocht, besliste je vader dat je het beste uit Afghanistan kon vertrekken.

Je verliet Afghanistan met Ali Dad, een vriend van je vader. Via Pakistan en Iran reisde je naar Turkije. Ali Dad en jij werden opgepakt en terug gestuurd naar Herat, Afghanistan. Een tweede keer staken jullie de Afghaanse grens over en reisden jullie naar Turkije. Jullie slaagden erin Griekenland te bereiken en kwamen aan op het Griekse eiland Leros, waar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden op 27 januari 2020. Ali Dad en jij deden of jullie broers waren. Op 10 april 2020 werd jou het vluchtelingenstatuut toegekend.

Jullie bleven ongeveer vijf à zes maand op het eiland Leros. Vanuit Leros reisden jullie door naar Athene, waar jullie drie à vier dagen verbleven. In Athene namen Ali Dad en jij het vliegtuig naar een voor jou onbekende locatie. Van daaruit reisden jullie naar Italië. In Italië namen jullie het vliegtuig naar België. Je bracht de nacht door bij een vriend van je vader. De volgende dag, op 10 november 2020 diende je een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van je verzoek tot internationale bescherming verklaarde je dat je in Griekenland geen opvang kreeg en in een tent op het eiland Leros verbleef, dat je geen medische verzorging kreeg, dat je niet naar school ging, het eten slecht was, je de taal niet sprak en er geen werk was voor vluchtelingen. Verder verklaarde je dat Grieken de vluchtelingen niet goed vinden en dat er vaak geweld in het opvangcentrum uitbrak.

Ter staving van je verzoek tot internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je taskara, een vertaling van je vertaling, je Griekse verblijfskaart, je vluchtelingenpaspoort uitgegeven in Griekenland, verschillende documenten in verband met je asielprocedure in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst en het land waar je bescherming kreeg.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in je administratief dossier, wordt je verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de brief van het Griekse Ministerie van Asiel en Migratie (meer bepaald de Dublin Unit), blijkt dat je reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door jou niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat je behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in je administratief dossier, waarbij het aan je toekomt om het vermoeden dat je grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die je deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat je onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van je verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in je administratief dossier zou blijken dat je als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg en onderwijs,... voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

In het kader van je verzoek tot internationale bescherming verklaarde je dat je in Griekenland geen opvang kreeg en in een tent op het eiland Leros verbleef, dat je geen medische verzorging kreeg, dat je niet naar school ging, het eten slecht was, je de taal niet sprak en er geen werk was voor vluchtelingen. Verder verklaarde je dat Grieken de vluchtelingen niet goed vinden en dat er vaak geweld in het opvangcentrum uitbrak.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat je door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover je volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten je wil en je persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die je niet in staat stelt om te voorzien in je meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor je fysieke of mentale gezondheid of je in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat je bewering dat je geen verzorging kreeg in Griekenland niet opgaat. Zo dient immers opgemerkt te worden dat er in Griekenland onderzoek gedaan werd naar je hart en bloed omdat je je niet goed voelde (CGVS p. 9, 12). Tijdens je asielprocedures zou je tweemaal naar een psycholoog zijn geweest, waarna er beslist werd je procedure te versnellen (CGVS p. 9, 12, 13).

Verder verklaarde je dat je in Griekenland wel een uurtje Franse en Engelse les kreeg, maar niet ingeschreven was op school. Op het eiland was een opleidingscentrum, waar je probeerde je in te schrijven. De klassen waren daar echter volzet en het was onmogelijk een plaats te krijgen. Je verklaarde verder dat vluchtelingen geen lessen mochten volgen op de Griekse school van het eiland. De bewoners zouden vluchtelingen haten en niet willen dat hun kinderen samen met vluchtelingenkinderen naar school zouden gaan (CGVS p. 11-12). Dit is echter een blote bewering die je op geen enkele manier staakt. Daarenboven toon je niet aan dat jij elders in Griekenland, buiten het opvangcentrum en buiten Leros, in de onmogelijkheid zou verkeren om naar school te gaan.

De vaststelling dat er in jouw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van je minderjarigheid doet hieraan géén afbreuk, aangezien je niet aantoonde dat je bijzondere kwetsbaarheid het je dermate moeilijk maakt om je staande te houden en zelfstandig je rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat je zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Verder wordt vermoed dat je niet volledig eerlijk bent over de situatie waarin je in Griekenland verbleef en dat je het bestaan van een netwerk, dat jou zou kunnen helpen om te integreren in Griekenland en jou kunnen helpen om een beroep te doen op jouw rechten als begunstigde van internationale bescherming, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Zo is het opvallend dat je, wanneer je gevraagd werd naar de naam van je vaders vriend met wie je al die tijd in Griekenland hebt gezeten, je hier niet onmiddellijk op kon antwoorden. Na enige tijd nadenken beantwoordde je deze vraag met 'Dad Ali'. Je voegde hieraan toe dat dit de naam van je vader was. Na opnieuw een poos te hebben nagedacht verklaarde je dat de vriend van je vader 'Ali Dad' noemde

(CGVS p. 10). Uit het parcours dat je in Europa aflegde blijkt dat je meer dan elf maanden samen met deze man hebt doorbracht (je diende een verzoek tot internationale bescherming in Griekenland in op 27 januari 2020 en op 10 november 2020 in België). Het is dan ook opvallend dat je niet onmiddellijk op de naam van je compagnon kon komen, dan de naam van je vader gaf en vervolgens gewoon de naam van je vader omdraaide.

Verder dient opgemerkt te worden dat je in Griekenland gezegd hebt dat Ali Dad je broer was en je nog een andere broer in Zweden hebt (cfr. brief Griekse Ministerie van Asiel en Migratie). Dit op zich is al opvallend. Je verklaringen over de reden waarom jij en Ali Dad in Griekenland zouden gedaan hebben alsof jullie broers waren zijn bovendien niet consistent. Tijdens je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je dat de vriend van je vader je had gezegd te doen of jullie broers waren zodat de procedure niet te lang zou duren en je naar het volgende land kon doorreizen (DVZ vragenlijst nr. 31 p. 11). Tijdens je onderhoud op het CGVS verklaarde je dan weer dat de vriend van je vader had gehoord van anderen dat alleenstaande mannen in Griekenland geen verblijfskaart kregen. Hij zou hebben gezegd dat je zijn broer was om op die manier verblijfsdocumenten te krijgen (CGVS p. 7). Deze twee verschillende motivaties lijken echter moeilijk met elkaar te verenigen: langs de ene kant zouden jullie gedaan hebben of jullie broers waren zodat je snel zou kunnen vertrekken, langs de andere kant zodat de vriend van je vader een statuut zou krijgen en zou kunnen blijven.

Er kan dan ook enige twijfel geplaatst worden bij je verklaringen over met wie je in Griekenland hebt gezeten en bijgevolg aan je netwerk in Griekenland.

Met betrekking tot de gevechten die er op Leros waren en waarbij eveneens politieagenten gewond raakten, dient opgemerkt te worden dat jij niet aanhaalde slachtoffer te zijn geweest van geweld (CGVS p. 7). Bovendien situeren deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van je situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

In verband met je verklaring dat de Grieken de vluchtelingen niet leuk vinden dient opgemerkt te worden dat jij zelf slechts één enkel voorval meemaakte waarbij je problemen met de Grieken zou hebben gehad. Niet iedereen zou het centrum elke dag mogen verlaten. Toen jij op een keer het centrum zonder toestemming verliet, werd er naar je toelatingsbrief gevraagd en werd je vastgepakt en naar het opvangcentrum terug gebracht (CGVS p. 13-14). Er moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

De door jou voorgelegde taskara verandert niets aan voorgaande appreciatie. Ze bevat immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Je Griekse verblijfskaart (uitgegeven op Leros en geldig van 10 april 2020 tot 9 april 2023) en je vluchtelingenpaspoort (uitgegeven op 25 september 2020) tonen louter aan dat je in Griekenland erkend werd als vluchteling, maar zeggen niets over je situatie bij terugkeer naar daar. Verder legde je nog een medisch verslag voor uit Griekenland. Deze documenten bevatten echter weinig informatie met betrekking tot uzelf en veel informatie in verband met de procedures. In één van deze formulieren geef je je toestemming om gegevens met betrekking tot je gezondheid uit te wisselen. Een ander document, opgesteld door dokter Markakis Evangelos op 10 maart 2020 in verband met je medische en psychosociale evaluatie inzake je kwetsbaarheid in Griekenland is onleesbaar. Op een derde document, waarin de gecertificeerde gevallen van kwetsbaarheid worden opgelijst, werd er in de categorie 'personen met een ongeneeslijke ziekte, personen met een ernstige ziekte en personen met een handicap' een 'A' geschreven. De letter 'A' zou duiden op een kwetsbaarheid. Nergens uit de door jou voorgelegde documenten blijkt echter welke ziekte (of handicap) er bij je werd vastgesteld. Je legde evenmin enige documenten uit België voor, waaruit blijkt dat je ziek bent of verzorging nodig hebt. Zelf verklaarde je dat je in Griekenland niet goed voelde. Je had het fysiek en mentaal moeilijk, voornamelijk omwille van je moeilijke situatie daar en de beperkingen die je tegen kwam omwille van de taal. Nu gaat het veel beter met jou (CGVS p. 9, 13). Deze documenten, waaruit weinig tot niets kan afgeleid worden in verband met je mentale en fysieke gezondheidstoestand veranderen niets aan voorgaande appreciatie.

Ter staving van je verzoek tot internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je taskara, een vertaling van je vertaling, je Griekse verblijfskaart, je vluchtelingenpaspoort uitgegeven in Griekenland, verschillende documenten in verband met je asielprocedure in Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat je het vermoeden dat je grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op je specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt je verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenconventie'), van artikel 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), van artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna Procedurerichtlijn), van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst schetst de verzoekende partij het juridisch kader waarbij ze artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet toelicht. De verzoekende partij stelt dat het onderzoek van de verwerende partij schromelijk tekort schiet. Ze betoogt dat indien ze bij een terugkeer naar Griekenland onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zij niet langer kan rekenen op de bescherming die haar aldaar geboden wordt en dat verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg ontvankelijk moet verklaren. In dit verband citeert de verzoekende partij uit arresten van het Hof van Justitie, meer bepaald: HvJ 15 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 en HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, C-297/17. De verzoekende partij citeert uit verschillende arresten van de Nederlandse Raad van State: ECLI:NL:RVS:2021:1627 en ECLI:NL:RVS:2021:1626 van 28 juli 2021. Ook citeert de verzoekende partij uit EHRM van 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland en EHRM 28 november 2011, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk. De verzoekende partij benadrukt dat hoewel het vermoeden heerst dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming bieden en hun fundamentele rechten respecteren, dit vermoeden weerlegbaar is. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij volledig nalaat om enig onderzoek te voeren naar de levensomstandigheden voor minderjarigen in Griekenland, en de situatie waarin zij persoonlijk zou terechtkomen bij terugkeer. Er werd geen enkele objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hiermee begaat zij een flagrante schending van haar samenwerkings- en onderzoeksplicht, aldus de verzoekende partij.

Gelet op het gegeven dat zij minderjarig is en gedurende haar verblijf in Griekenland slechts 13-14 jaar oud was, wijst de verzoekende partij op de rechtspraak van het EHRM. De verzoekende partij stelt dat het EHRM zich reeds uitgesproken heeft over hoe de minimumgrens van artikel 3 van het EVRM dient geïnterpreteerd te worden daar waar het gaat om niet-begeleide minderjarigen die onvoldoende zorg en opvang krijgen. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het arrest *Rahimi t. Griekenland*, van 5 april 2011 (nr. 8687/08) waarin een schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld omdat de overheid er niet in geslaagd was voor de minderjarige verzoeker uit te kijken en te zorgen. Er werd vastgesteld dat de verzoeker volledig aan zichzelf werd overgeleverd nadat hij werd vrijgelaten door de Griekse overheid, met verwijzing naar rapporten dat de Griekse overheid faalde in haar zorg voor minderjarigen. Het feit dat zijn zorg en bescherming louter geboden werd door niet-gouvernementele organisaties in plaats van de overheid, gaf aanleiding tot gevoelens van extreme angst en zorgen bij de minderjarige. In het arrest *Khan t. Frankrijk* van 28 februari 2019, (nr. 12267/16), herhaalt het EHRM dat een behandeling vernederend kan zijn omdat het bij het slachtoffer gevoelens van angst en minderwaardigheid opwekt, met de capaciteit om die persoon te vernederen en van zijn waardigheid te

ontdoen (§72 van dat arrest). Het Hof oordeelt dat voor wat minderjarige vreemdelingen betreft, al dan niet begeleid, de extreme kwetsbaarheid van het kind beslissend is en uittorent boven alle andere consideraties. De verzoekende partij betoogt dat op de Staat de positieve verplichting rust om gepaste zorg te bieden aan minderjarigen, onder artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij vervolgt met de verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 12 november 2019, in zaak C-233/18. Uit dit arrest blijkt dat de overheid garanties moet bieden op opvang, gewoon een lijst meegeven met alternatieve opvangmogelijkheden is niet voldoende om de menselijke waardigheid van de minderjarige te garanderen. Opvang dient met oog op een degelijke levensstandaard ononderbroken aangeboden te worden, en er dient specifieke rekening gehouden te worden met de kwetsbaarheid van minderjarigen en hun hoger belang als kind.

De verzoekende partij vervolgt met een verwijzing naar artikel 31 van de Kwalificatierichtlijn dat specifiek waarborgen voorziet voor niet-begeleide minderjarigen.

In het volgend onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij specifiek in op haar leefomstandigheden in Griekenland.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Arresten Raad van State, ECU ECLI:NL:RVS:2021:1627 van 28 juli 2021, en ECLI:NL:RVS:2021:1626 van 28 juli 2021;
- Nansen, Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce, Addendum Nansen Note 20-2, 17 december 2020;
- Asylum Information database, *Country Report: Greece* - 2020 update, juli 2021
- Brief van zes Schengen staten gericht aan de Europese Commissie;
- RSA, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights, maart 2021

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Italië geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partij als vluchteling erkend werd op 27 april 2020 en een verblijfsvergunning bezit geldig tot 9 april 2023. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend. De verzoekende partij brengt ook haar verblijfsvergunning bij.

3.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval

bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij vijftien jaar oud is en een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaard heeft in Griekenland geen opvang te hebben gekregen en in een tent op het eiland Leros verbleven te hebben. Ze zou er ook geen medische verzorging gekregen hebben en er niet naar school gegaan zijn. Ook heeft de verzoekende partij verklaard dat ze het eten niet lekker vond en dat ze taal niet sprak. Voorts zouden in het kamp regelmatig geweld geweest zijn en vonden de Grieken de vluchtelingen niet goed. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het betoog in het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen waarin zij niet meer zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De verzoekende partij focust hierbij op huisvesting, sociale bijstand en onderwijs of integratie. Ook betoogt de verzoekende partij dat de voogdijregeling in Griekenland gebreken vertoont. De verzoekende partij doelt daarmee op een situatie, zoals bedoeld in het arrest Ibrahim, van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij “in het licht van alle gegevens van de zaak” een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ, Ibrahim, pt. 90 en HvJ, Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ, Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: “Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – **op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten** – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)” (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit het “Country Report:Greece” van AIDA van juli 2021 (hierna: AIDA-rapport Griekenland 2021), *The situation of beneficiaries of international protection in Greece* van NANSSEN van 2020 (hierna: Nansen-rapport 2020), de brief van de zes Schengenstaten gericht aan de Europese Commissie en het rapport RSA, “Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights”, maart 2021.

Uit het AIDA rapport Griekenland 2021 blijkt onder meer dat de L 4554/2018 voor het eerst een regelgevingskader voor de voogdij van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in de Griekse wetgeving ingevoerd heeft. Volgens de nieuwe wet zal een voogd worden aangesteld voor een minderjarige vreemdeling die in Griekenland aankomt zonder te worden begeleid door een familielid of niet-verwant die de ouderlijke voogdij uitoefent. De officier van justitie voor minderjarigen of de plaatselijke bevoegde officier van justitie wordt beschouwd als de tijdelijke voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Deze verantwoordelijkheid omvat onder meer de benoeming van een permanente voogd van de minderjarige. Echter, in hetzelfde rapport wordt tevens aangegeven dat het systeem van voogdij in de praktijk nog steeds niet functioneert. In mei 2019 heeft het Europees Comité voor Sociale Rechten van de Raad van Europa, naar aanleiding van een collectieve klacht ingediend door European Council for Refugees and Exiles (ECRE) en International Commission of Jurists (ICJ), met de steun van Greek Council for Refugees (GCR) het onmiddellijk besluit dat de Griekse autoriteiten onder meer onmiddellijk effectieve voogden dienden aan te stellen (European Committee on Social Rights, Decision on admissibility and on immediate measures, ICJ and ECRE v. Greece, Complaint No. 173/2018, 23 mei 2019). De Griekse autoriteiten hebben tegen eind maart 2021 niet aan dit besluit voldaan. Verder valt te lezen dat gelet op het aantal openbare aanklagers en hun feitelijke werklast, het toewijzen van deze extra voogdijtaak aan openbare aanklagers geen goede zaak is (AIDA-rapport Griekenland 2021, p. 133-135). In aanvulling hierop kan in het Nansen-rapport 2020 gelezen worden dat 17 organisaties aan de alarmbel getrokken hebben omdat de L 4554/2018 nog niet in werking getreden was. Deze 17 organisaties klaagden aan dat de rechten van het kind geschonden werden omdat zij geen voogd meer hebben om hen te ondersteunen en te beschermen. Ook wezen ze erop dat de beschermingsnoden van de kinderen toenamen daar er een stijging was in het aantal niet-begeleide kinderen. Op 25 februari 2020 hebben 19 organisaties een open brief naar de Griekse eerste minister gestuurd om de situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen aan te kaarten (Nansen-rapport 2020, p. 21-24).

Voorts wordt in het Nansen-rapport 2020 gesteld dat de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in Griekenland door een duidelijk gebrek aan aangepaste huisvesting en ondersteuning wordt gekenmerkt. Om dit standpunt te staven verwijzen de auteurs van het Nansen-rapport 2020 naar UNHCR, Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of International Commission of Jurists (ICJ) and European Council for Refugees and Exiles (ECRE) v.

Greece (Complaint No. 173/2018) before the European Committee of Social Rights, 9 augustus 2019, § 2.6.3 waarin vermeld wordt dat 2.858 kinderen buiten de langdurige zorg verblijven, waarvan 1.060 in informele en onzekere huisvestingsomstandigheden of dakloos zijn. Deze kinderen kunnen niet in hun basisvoorzieningen voorzien. Deze kinderen worden blootgesteld aan kinderarbeid, mensenhandel, seksuele uitbuiting en mishandeling (p.21).

Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat ook de situatie voor niet-begeleide minderjarige statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van voogdijregeling, huisvesting en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Hieruit volgt dat het is aangewezen dat de dossiers van Griekse statushouders met de nodige voorzichtigheid en zorgvuldigheid worden behandeld waarbij rekening wordt gehouden met de individuele situatie.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “bijzonder hoge drempel” bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, 119). De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van een statushouder, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de mening toegedaan is dat de verzoekende partij niet volledig eerlijk geweest is over de situatie waarin ze in Griekenland verbleven heeft en vermoedt dat de verzoekende partij er over een netwerk beschikt. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing ook uiteen waarom ze dit vermoedt. Echter, de eerste vraag die *in casu* dient beantwoord te worden is of de verzoekende partij in Griekenland begeleid was door een ouder of een persoon die over het ouderlijk gezag beschikte. Uit het schrijven van de Griekse autoriteiten van 26 maart 2021 blijkt dat de verzoekende partij zou verklaard hebben voor de Griekse autoriteiten dat zij een broer in Zweden en een broer in Griekenland heeft. Uit de informatie die voorligt kan niet afgeleid worden of de verzoekende partij in Griekenland begeleid werd door een ouder of een persoon die over het ouderlijk gezag over haar beschikte. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij een nader onderzoek gevoerd heeft of de verzoekende partij in Griekenland al dan niet over het statuut van niet-begeleide minderjarige vreemdeling beschikte of diende te beschikken. Ook blijkt uit het rechtsplegingsdossier ook niet dat de verwerende partij hieromtrent geen duidelijkere informatie kan bekomen. Bovendien heeft de verwerende partij aan de verzoekende partij ook geen specifieke vragen over haar statuut in Griekenland gesteld. Bijgevolg werd door de verwerende partij ook niet onderzocht of de Griekse autoriteiten een voogd voor de verzoekende partij dienden aan te stellen en of zij dit al dan niet gedaan hebben. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij niet onmiddellijk de naam kan vermelden van de persoon met wie ze in Griekenland gedurende elf maanden verbleven heeft. Dit element is onvoldoende om in deze stand van zaken gevolgtrekkingen te maken met betrekking tot het statuut van de verzoekende partij als al dan niet begeleide minderjarige vreemdeling in Griekenland. Daarenboven werd door de verwerende partij ook niet onderzocht of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland dient beschouwd te worden als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Uit de door de verzoekende partij geciteerde informatie blijken mogelijke problemen voor de verzoekende partij om zich onder de verleende internationale bescherming vanwege de Griekse autoriteiten te stellen om onmiddellijk haar rechten als minderjarige te doen gelden. Eveneens blijkt uit informatie aangehaald in het verzoekschrift dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden. De situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, dat een moeilijke tijd doormaakt, is allesbehalve rooskleurig. Zo verloopt onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen er niet steeds vlekkeloos. Ook blijken uit de aangehaalde informatie voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen meerdere problemen op het vlak van het laten gelden van hun rechten en op het vlak van het lopen van ernstige risico's op geweld, economische en seksuele uitbuiting.

Het feit dat de verzoekende partij heden vijftien jaar oud is maakt haar bijzonder kwetsbaar. Haar minderjarigheid kan een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kan houden in de maatschappij en haar rechten kan effectueren, te meer er niet onderzocht werd of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland dient beschouwd te worden als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partij is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS